

Primavera

NOVETATS en LLIBRES

edicions 62 s/a

OFIDI

Josep Lozano

Premi Prudenci Bertrana 1990
El Balanci, 236.

L'atractiu perillós de les serps i les tèrboles relacions incestuoses d'una família ens situen davant d'una novel·la fora del normal.

Edicions Proa

LES ANELLES DELS ANYS

Alex Susanna

Col. Els llibres de l'Ossa menor, 160
Premi Carles Riba 1990

La seva deliciosa i estremida capacitat de comunicació construeix un vers final fruit d'uns anys que ban conleril a l'autor una maduresa alhora en la vida i en la poesia.

Edicions BROMERA

ENRIQUETA I ELS COCODRILS

Martin Wardell

Traducció de Josep Franco
Il·lustracions de Ferran Boscà
96 pags. 590 ptes.
Col. El Micalet Galàctic, 9
Enriqueta ha perdut el seu caragol mascota, però prompte en troba una altra ben peculiar: un cocodrill.

EDITORIAL TRES I QUATRE

GUARDEU-VOS DE LA NIT DEL CEL ENCÉS

Josep Anton Chauvell

Narrativa 314, 26. 352 pàgs.

Gnarlen-vos de la nit del cel encés és una novel·la trepidant en la bella llengua vella de les terres de la franja.

EDITORIAL TRES I QUATRE

PERFUM ROMANIAN

Antoni-Lluc Ferrer

Narrativa 314, 25

Una crònica carregada d'ironia.
Premi de narrativa "Andròmina", 1990.

Editorial Empúries

EL VIGILANT EN EL CAMP DE SÈGOL

J.D. Salinger

Traducció d'Ernest Riera i J.M. Fonalleras
Col·lecció Narrativa, 16
"Una novel·la actualíssima... una veu desvergonyida i irreverent"
(Avui)

curial

ELS MARGES 43

Revista de Llengua i Literatura
(Nova etapa)

Col·lecció dirigida per Jordi Castellanós i Josep Murgades.

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

CRÍTICA DE LA RAÓ PURA

Pròleg de la segona edició. Introducció.

¿QUE ÉS IL·LUSTRACIÓ?

Immanuel Kant

Col. Educació. Materials de Filosofia, 4

DES DEL RETIRO

Espanya vol recuperar la seva imatge de potència mitjancera

Aprofitant que la vida política espanyola es treia encara la mandra del damunt després del parèntesi de la Setmana Santa, delegacions parlamentàries dels països membres de la Conferència de Seguretat i Cooperació Europea (CSCE) es van reunir els dies 2 i 3 d'abril a Madrid per complir el mandat de la Carta de París de començar els treballs constitutius d'una assemblea parlamentària paneuropea. Cal recordar que són membres de la CSCE tots els països europeus, excepte Albània, més els EUA i el Canadà. El fet és important, ja que es tracta de proporcionar a la CSCE cobertura democràtica indispensable i perquè és un dels primers passos per organitzar una Europa unida des de l'Atlàntic als Ural. D'altra banda, és la primera vegada que parlamentaris d'Europa Occidental, soviètics, de l'Europa Oriental i nord-americans treballen junts en un projecte comú i a llarg termini. Però la reunió de Madrid també és important per a l'estat espanyol.

el conflicte desfermat per la retirada dels avions F-16 americans de Torrejón de Ardoz, van donar una imatge d'Espanya d'aliat poc fiable. De tota manera, el govern sabia que era l'única escapatòria

que li quedava per tenir una certa autonomia exterior i continuava conreant aquesta funció de potència mitjana intermediària.

La crisi del golf Pèrsic s'ho va endur tot en orris. A l'hora de la veritat, i quan les coses anaven mal dades, el govern espanyol es va unir als més bel·licistes i no va destacar precisament per les seves iniciatives de pau. Tan sols va aplaudir tímidament els esforços soviètics dos dies abans de l'ofensiva per terra contra les tropes iraquianes. L'estat espanyol perdia així en gran part la imatge creada de país amb una diplomàcia oberta, i més aviat apareixia com un país desconcertat i plegat a les rígides consignes de l'eix Washington-Londres.

La reunió de la CSCE va oferir-li l'oportunitat de recuperar aquella línia perduda al golf Pèrsic. Espanya era l'encarregada de posar d'acord interessos i propostes molt diverses i fins i tot contraposades. Conciliar les idees procedents del bloc neutralista, de l'oriental (fonamentalment soviètic), i de l'atlantista (sobretot el nord-americà), més les de les institucions europees ja existents, com és ara el Consell d'Europa, no és gens fàcil. Potser per això es va deixar l'assumpte en mans d'un mestre en consensos, com és el mallorquí Fèlix Pons.

En efecte, els successius governs socialistes van maldar per compensar el seu arrelament atlantista amb diverses actuacions mitjanceres tant entre els antics blocs militars com a les zones en conflicte. Així, Espanya va intervenir bastant activament en els processos pacificadors d'Amèrica Central i va defensar en els fòrums atlantistes que la *perestroika* de Mikhaïl Gorbatxov anava de debò i que calia fer-li costat. S'ha de reconèixer que aquesta posició, unida a les negociacions amb l'OTAN per assolir un estatut especial dins l'organització militar, més

Josep M. Sanmartí